

подвижно, и са поеви отъ ново звѣрството на гладиатора. И другий трупъ спечели арената.

— Погрижете са за него, извика законоположникътъ, той изпълни добръ обязанността си.

Горкійтъ! служителтъ на арената извлякохъ на вълъ този трупъ за да го туріжтъ въ събликалището.

«Истиненъ символъ на славата и на съдбата която я чака!» рече въ себе си Арбакъ, когато очитѣ му, като са объртахъ въ цирка, исказвахъ такъвзи жестокъ егоизмъ и челоуѣконенавиство, щото който бы ги видѣлъ изгубилъ бы дыханіето си и сѣтилъ бы сѣко добро свое чувство да са измѣнува въ чувство на недовѣріе и страхъ.

Новы и обилны благоуханія са излѣхъ пакъ надъ цирка и служителтъ посыпахъ новъ пѣськъ.

— Докарайте лева и Главка аѳинянина, заповѣда подвигоположника.

И едно чувство на неисказано любопытство и същевременно на ужасъ, нелишено отъ прелестъ, но, чудно е да са каже, прилично на слѣдствието на нѣкой страненъ сънь, обзе тутакси сичкото събраніе, косто бѣше тѣй ямчеливо като че му заповѣдахъ нито да дыше.

ГЛАВА 3.

Салустій и писмото на Нидея.

Три пѣти са пробужда Салустій отъ утренния си сънь, три пѣти въздхнѣ дѣлко и пакъ си лѣгаше, защото си припомняше че въ него день щѣше да умре пріятельтъ му. Една само грижа го занимаваше въ този свѣтъ, да отстранява скърбытъ или ако не бѣ възможно, да ги зебравя поне.

Но като не можаше да задуши въ дѣлгѣ сънь мѣчителната за него всгнна на работытъ, той станж отъ леглото си, и намѣри, по обыкновеніе, до края на одѣра си възлюбленния свой отпущеникъ сѣднѣлъ, защото Салустій, какъто видѣхмы, като имаше, споредъ обичая на благороднытъ, наклонность къмъ ученіето, искаше да слуша единъ или два часа прочитанъето на нѣкой книга преди да са дигне отъ леглото си.

— Поврага днесъ четенъето! Нещъ нито Тибула, нито Пиндара вече! но Пиндаръ надстина. . . . О богове! туй име ми докарва